

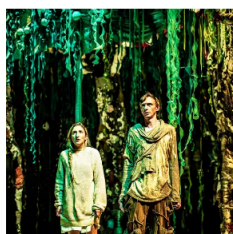
Pryzmat

Ronja, córka zbrojnika, reż. Anna Ilczuk, Teatr Powszechny im. Zygmunta Hübnera w Warszawie

Szymon Kazimierczak

aA aA aA

fot. Natalia Kabanow

Anna Ilczuk odczytała *Ronję* Astrid Lindgren jako opowieść o konfliktach starego pokolenia – kategoriycznych, a motywowanych odruchową, niemal irracjonalną niechęcią wobec sąsiadów, i o młodości, która mówi językiem serca i przynosi nadzieję nowego porządku.

Teatr Powszechny pod dyktando Pawła Łyska i Pawła Sztabrowskiego dorobił się pierwszego w swoim repertuarze spektaklu dla młodego widza. Choć scena przy Alei Zielenieckiej wyspecjalizowała się w

zgoła innym repertuarze, nie jest przecież tak, że dzieci i młodzież nie odwiedzały jej przez ostatnie lata. Jesienią Powszechny staje się jedną z instytucji goszczących prezentacje warszawskiego Festiwalu Korczak, ogólnopolskiego showcase'u najciekawszych spektakli sezonu dla tej grupy odbiorców. Włączenie do repertuaru własnego przedstawienia dla młodych wygląda więc jak naturalna konsekwencja tego doświadczenia.

Powszechny do współpracy zaprosił Annę Ilczuk, aktorkę znaną wszystkim z ról we wrocławskim Teatrze Polskim, ale być może nie wszystkim znaną jako reżyserka przedstawień dla młodzieży. W Warszawie sięgnęła po klasykę, którą pokazała żywo i dojrzale, a swoich widzów potraktowała w korczakowskim duchu, czyli niezwykle poważnie. *Ronję, córkę zbrojnika* Astrid Lindgren odczytała jako opowieść o konfliktach starego pokolenia – kategoriycznych, a motywowanych odruchową, niemal irracjonalną niechęcią wobec sąsiadów, i o młodości, która mówi językiem serca i przynosi nadzieję nowego porządku. Płynię z tego przedstawienia piękny i wzmacniający młodzież komunikat: liczy się, wasza wrażliwość i wasz głos są ważne. Wasz głos może nieraz ważyć nawet więcej niż głos dorosłych.

Opowieść o niemożliwej miłości młodych przedstawicieli zwaśnionych rozbójniczych rodów zyskuje na scenie Powszechnego niemal szekspirowską aurę. Ronja, którą z brawurową energią gra Klara Bielawka, zainteresowana jest Birkiem z rodziny Borki (Andrzej Klak), z którym porozumiewa się tajemniczym miganiem. Ich przyjaźń spotyka się oczywiście z dezaprobatą głów obu rodzin. Głównym znakiem plastycznym w bardzo oszczędnie wymyślonej przestrzeni przedstawienia jest pociągnięta przez środek sceny czerwona smuga światła, którą bohaterowie nazywają diabelską czeluścią. To oczywiście metafora niemożliwego do załagodzenia konfliktu, a w praktyce: granica oddzielająca ziemie należące do skłóconych rodzin. Tę z gracją i bez strachu przeskakują wyłącznie młodzi, którzy w pewnym momencie buntują się przeciwko dorosłym i uciekają wieść wspólne życie w lesie.

A skoro o lesie mowa: jest on wizualnym highlightem przedstawienia. Robi tak mocne wrażenie, gdyż przez większość spektaklu widzimy charakterystyczną gołą ścianę dużej sceny Powszechnego i błyskotliwie użyte, ale raczej oszczędnie wymyślone rekwizyty. Gdy bohaterowie trafiają jednak do lasu, z sufitu sceny spuszczane są warkocze z barwnych, patchworkowych materiałów, sugerujące drzewną gęstwinę. Świetnie, że Mateusz Stępnik – scenograf i autor kostiumów – postawił na przestrzeń odwołującą się do wyobraźni, ale i zakodował w tym obrazie lasu subtelne znaczenia. Jest to miejsce, w którym bohaterowie konfrontują się ze swoimi wyborami i poznają smak samodzielności: przestrzeń naznaczona niepewnością, nieznanym, ale i obiecującą piękno.

Oszczędność środków plastycznych idzie tu w parze z naprawdę imponującą zespołową grą aktorów Powszechnego, dla których praca nad spektaklem dla młodego widza jest wyraźnie odświeżającym wyzwaniem. W którym, co ciekawe, świetnie się odnajdują, tworząc wyraziste charaktery i prowadząc bardzo dynamicznie fabułę.

Artyści Powszechnego opowiadają klasyczną powieść Lindgren w sposób skondensowany, ale nie uciekają od ważnych i trudnych pytań, z którymi młodzi stykają się z pewnością na co dzień. Eksponują choćby wątek różnic między rodzinami Ronji i Birka: dla tej drugiej codziennością jest głód i życie w ubóstwie. Konfrontacja z tym tematem jest pewnym wyzwaniem dla relacji bohaterów. Muszą zadać sobie bowiem niełatwe pytania: co to znaczy bieda? Co to znaczy głód? Czy bogatszy znaczy lepszy? Lub czy można usprawiedliwić kradzież?

POWIĄZANE TEATRY

Teatr Powszechny im. Zygmunta Hübnera

Teatr Powszechny im. Zygmunta Hübnera

PRZECZYTAJ TEŻ

Lukasz Drewniak

K/296: Sztuka sztuczności

Magdalena Jankowska

Same podwójne dna

Lukasz Drewniak

Kolonotatnik 41: Światy równoległe

Janusz Majcherek

Szczęśliwe dni: 2 stycznia

Dominik Gac

Widowisko

Lukasz Drewniak

K/243: Tryptyk o szkole

BĄDZ NA BIEŻĄCO

W finale przedstawienia w rękach jednego z bohaterów pojawia się pryzmat, który rozszczepia światło na wiele kolorów. Założycielski bunt dwojga młodych bohaterów przynosi ostatecznie jeszcze tę refleksję, że nie trzeba bać się przekraczania granic na drodze do drugiego człowieka. Jakkolwiek inny od nas by nie był – bo inność i różnorodność ubogaca. I być może tej wrażliwości to dzieci powinny uczyć dorosłych?

Dobra robota, Powszechny!

21-10-2020

Teatr Powszechny im. Zygmunta Hübnera w Warszawie
Astrid Lindgren
Ronja, córka zbójnika
reżyseria: Anna Ilczuk
scenografia i kostiumy: Mateusz Stępiak
muzyka: Maciej Zakrzewski
reżyseria światła: Piotr Pieczyński
obsada: Klara Bielawka, Aleksandra Bożek, Michał Czachor, Mamadou Goo Bâ, Andrzej Klak, Mateusz Łasowski, Oskar Stoczyński, Kazimierz Wysota
premiera: 18.09.2020

ANNA ILCZUK   ASTRID LINDGREN   WARSZAWA

TEATR POWSZECHNY IM. ZYGMUNTA HÜBNERA

Ronja, córka zbójnika, reż. Anna Ilczuk, Teatr Powszechny im. Zygmunta Hübnera w Warszawie

Fot: fot. Natalia Kabanow

Oglądasz zdjęcie 1 z 16

teatralny.pl

Bądź na bieżąco, dołącz do naszego newslettera

Twój adres email

Dołącz

☐ Nie jestem robotem

Przydatność - Warunki

Dołączając akceptujesz naszą politykę prywatności oraz warunki korzystania z portalu zawarte w regulaminie.

Przeczytaj

Świat
Nadesłane
Książki
Varia
Felietony
Historia teatru
Ludzie
Rozmowy
Opinie
Recenzje

Inne

Biblioteka
Redakcja
Patronaty
Współpraca
Szkoła
Kontakt

Znajdziesz nas też tu:

Facebook

Projekt „Ogólnopolski portal Teatralny.pl” jest finansowany ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach Programów MKiDN, priorytet TEATR

